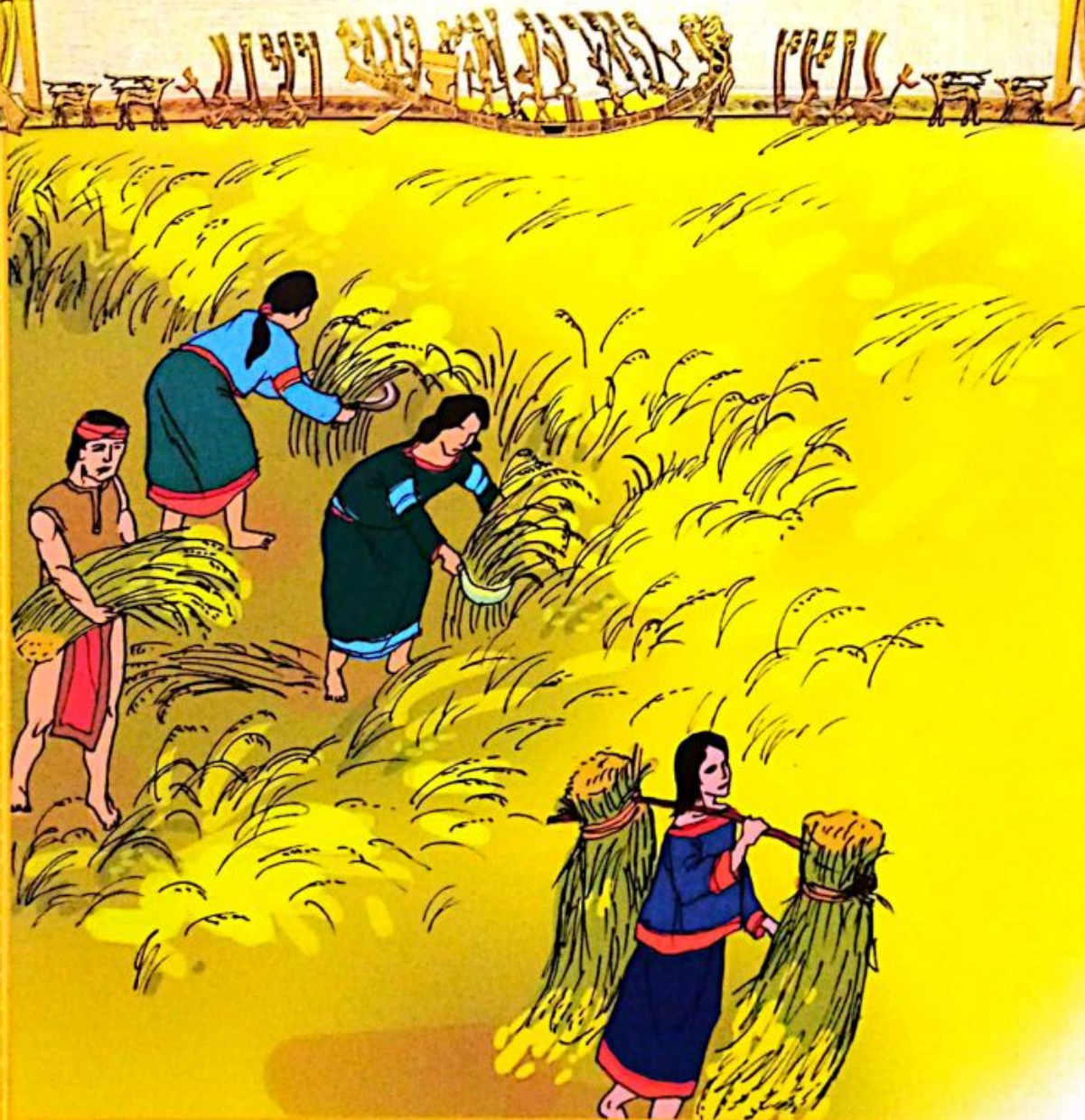

TRANH TRUYỆN CỔ TÍCH VIỆT NAM

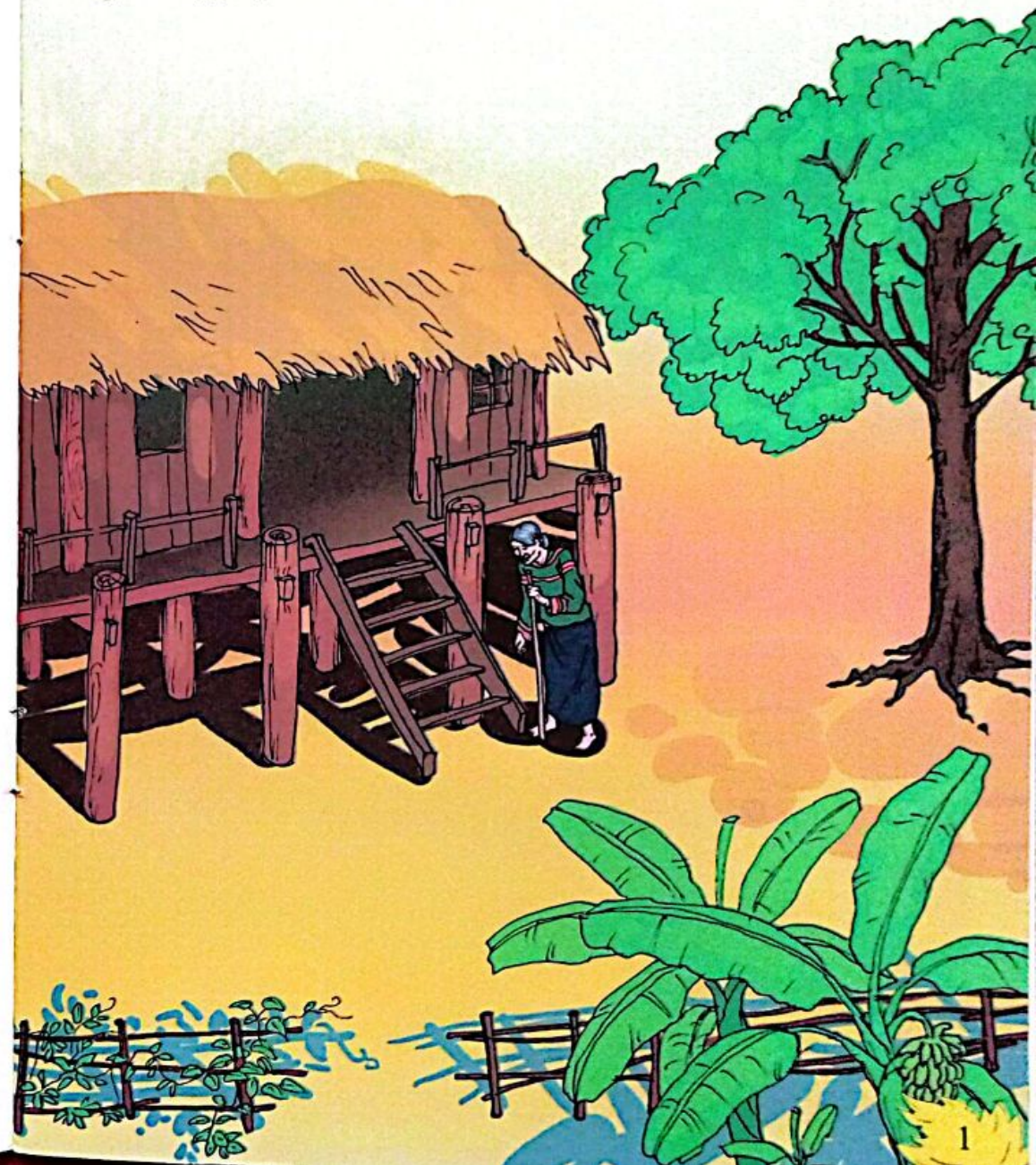
NÀNG TIÊN GẠO

Biên soạn:
HOÀNG KHẮC HUYỀN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

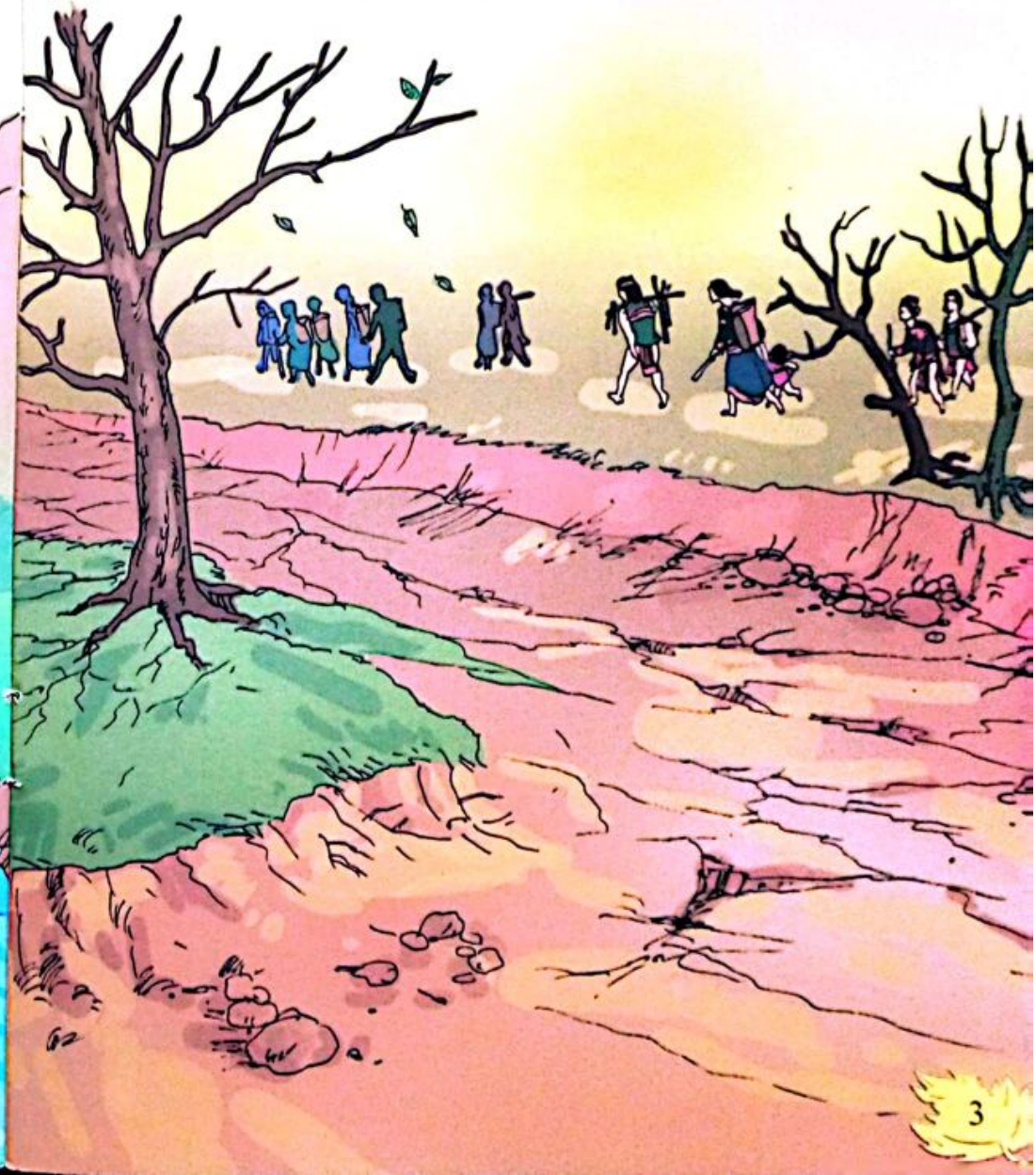
Ngày xưa, có một gia đình nghèo. Người cha không may lâm bệnh nặng qua đời. Nhà chỉ còn hai mẹ con. Người mẹ già yếu, không còn đi nương làm rẫy được nữa.

Mọi việc trong nhà đều trông cậy vào một mình cô gái. Cô gái thương mẹ lắm. Buổi sáng cô vào rừng hái quả, ra rẫy gieo hạt, buổi chiều cô xuống suối bắt cá. Suốt ngày cô chăm chỉ làm lụng nuôi mẹ già.

Năm ấy hạn hán nặng. Nước dưới sông suối cạn khô. Lúa trên nương cháy xém, không mọc được. Chim muông, thú rừng khát nước đều bỏ đi phương khác kiếm sống. Người đói chạy ăn nhao nhác khắp nơi. Nhà nghèo, chỉ còn ít gạo dành nấu cháo cho mẹ.

Thấy bà con trong buôn nhiều người không còn nước uống cầm hơi. Cô gái nói với mẹ: "Chẳng may phải khi đói kém thế này, con thấy không đành tâm...! Thôi thì mẹ con mình chia cho mỗi người chút gạo ăn qua ngày". Bà mẹ âu yếm nhìn con: "Mẹ cũng nghĩ như con vậy. Con mang gạo chia cho mọi người!". Cô gái vâng lời mẹ, mang hết thóc gạo chia cho mọi nhà. Còn hai mẹ con lại bữa rau, bữa cháo qua ngày.

Trong buôn bấy giờ có một lão nhà giàu. Nghe nói ngày trước lão cũng nghèo đói lắm. Một hôm, lão đi nương, tình cờ gặp một bà cụ nằm ven đường, thều thào run rẩy giơ tay xin ăn. Lão lấy ống cơm ra sẽ cho bà cụ non nửa bát.

Hôm ấy, khi lão trở về nhà, lão vô cùng ngạc nhiên thấy cạnh bếp có một thùng thóc đầy ắp. Rồi mùa đến, nương lúa nhà lão vàng rực trĩu bông. Thóc đổ vào bồ không kịp đếm. Mấy năm liền, nương rẫy nhà lão được mùa, lão trở nên giàu có nhất vùng. Nhưng khi đã thừa mứa của cải, lão bỗng đổi tính đổi nết, sinh ra tham lam, độc ác.

Trong nhà lão lúc nào cũng có rất đông người làm thuê. Lão bắt họ làm quần quật suốt ngày nhưng chỉ cho ăn đói mặ rách. Gặp lúc đói kém, người đến xin làm thuê càng đông. Lão mừng thầm trong bụng: "Phen này ta vớ bẫm!". Rồi lão bắt mọi người đi phá thêm rẫy, tra thêm ngô, lúa. Ruộng nương nhà lão ngày một trải rộng mãi ra.

Một hôm lão đi thăm rẫy, gặp cô gái đang đào củ mài về nuôi mẹ. Thấy cô gái nhanh nhẹn, chăm chỉ, lão lấy lời ngon ngọt bảo cô: "Về làm cho tao thì được ăn no, được cơm nuôi mẹ". Nhưng rồi lão đã lật lọng nuốt lời hứa. Mỗi ngày lão chỉ cho cô ăn một bát cơm độn với bao nhiêu ngô sắn.

Lão bắt cô làm việc từ sáng sớm tinh mơ cho đến khi mặt trời xuống núi đi ngủ, mắt người không nhìn rõ đường đi nữa mới cho nghỉ. Mỗi ngày cô chỉ ăn nửa bát cơm, còn nửa bát gói lá mang về cho mẹ. Mẹ cô cũng chỉ ăn mấy miếng, còn lại chia cho đám trẻ con hàng xóm mỗi đứa một tí. Ban đêm, lão nhà giàu bắt cô gái nằm cạnh những quây thóc để canh chuột cho lão.

Một đêm, cô vừa chợp mắt, bỗng thoáng nghe tiếng thờ dài, rồi một giọng nói dịu dàng vẳng đến tai cô: "Con gái ngoan, con đòi làm phải không?" Cô gái khê trả lời: "Con ngủ thì quên đòi mà!" Cô lại thoáng nghe thấy tiếng thờ dài và giọng nói lúc này lại vang đến: "Ta là Tiên Gạo đây. Ta đã nhầm khi giúp cho lão keo bần kia, có của mà không biết thương người. Để xem lão có giàu mãi được không?".

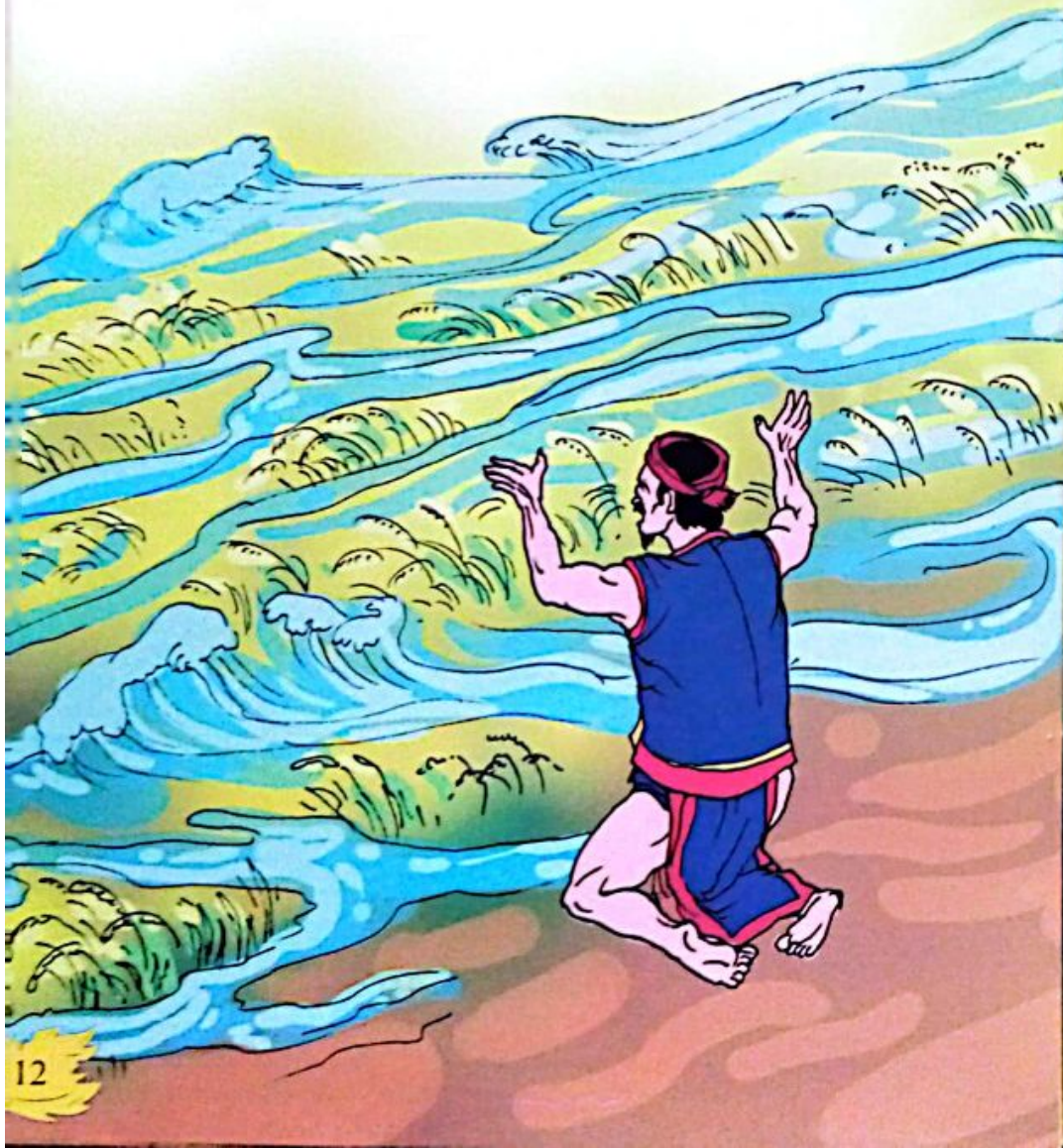
Khi nương lúa đã vàng ươm, chỉ còn đợi gặt. Lão chủ bèn giờ măt bảo những người làm thuê:

- "Nhà tao hết việc rồi. Các người xem có nơi nào muốn thì tới đó mà làm".

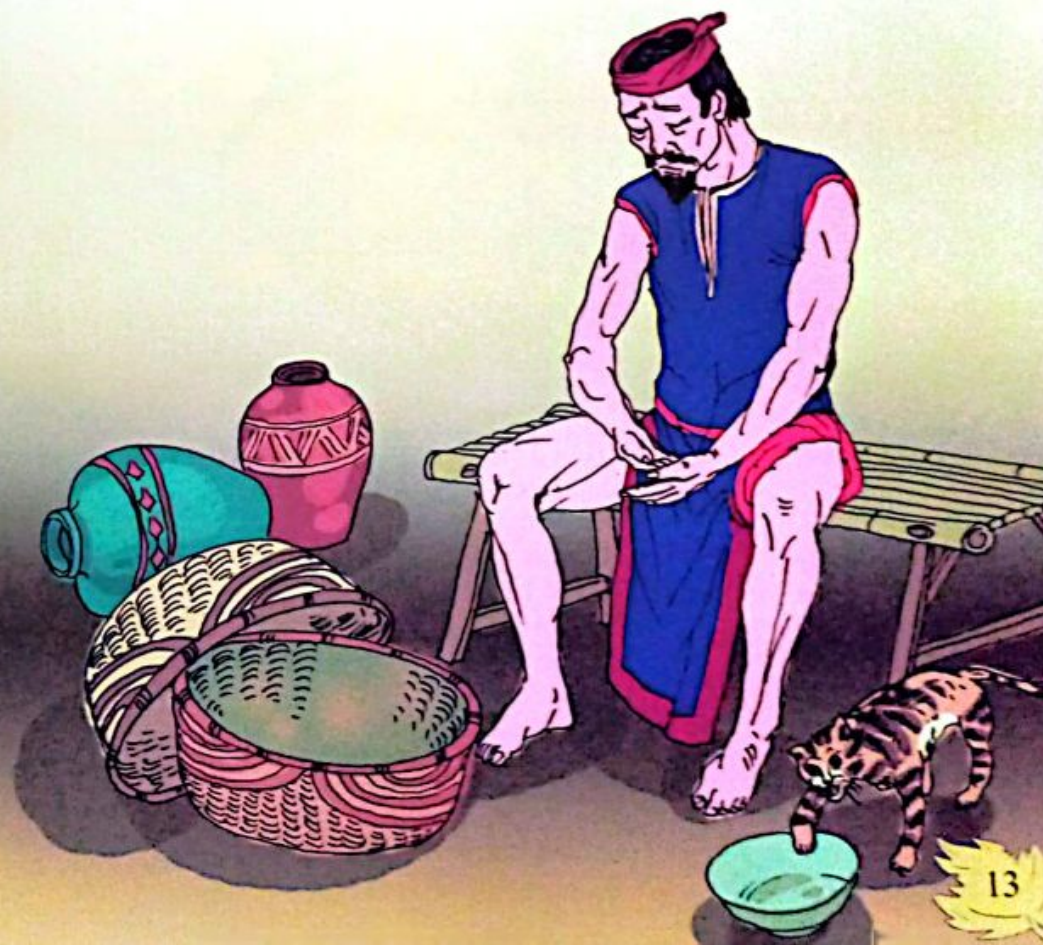
Lão nói rồi xua mọi người đi, không trả cho họ xu nào. Cô gái lại vào rừng đào củ mài, hái măng hái nấm, tần tảo nuôi mẹ.

Năm ấy, sau kỳ đại hạn, trời lại mưa thuận gió hòa, khắp nơi đều được mùa. Thế mà nước ở đâu bỗng ào tới, tràn ngập đất đai của lão nhà giàu, bao nhiêu lúa má trên nương dưới ruộng của lão bị lũ cuốn sạch trơn.

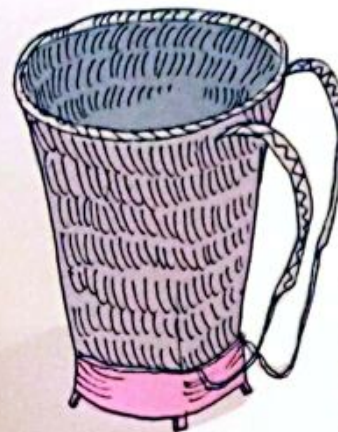
Đến mùa làm nương sau, lão đi gọi người làm, nhưng không có ai đến. Họ bảo nhau tránh xa lão tham lam keo kiệt. Một mình lão thì chẳng gieo nổi một hạt thóc xuống đất. Nương nhà lão khô cằn, trơ khấc dưới nắng gió. Thóc để dành trong cối nhà lão không cánh mà bay hết, lão khánh kiệt, không còn một bát cơm ăn.

Còn cô gái, một hôm đi hái măng vừa ra đến cửa rừng thì gặp bà lão ăn mày. Bà cụ run lẩy bẩy vì rét, miệng rên hừ hừ:

- "Tôi... mệt... Tôi... đói...!"

Cô gái vội vàng vơ lá đốt lửa sưởi, nướng măng cho bà cụ ăn. Bà cụ ăn ngon lành hết cái măng rồi kêu khát nước. Cô gái nhanh nhẹn xách ống vầu ra suối lấy nước cho bà uống.

Khi cô mang ống nước trở lại thì không thấy bà cụ đâu. Chỗ bà cụ nằm giờ chỉ còn lại một cái gùi không. Cô gái đành đeo gùi về định hôm sau đem trả lại bà cụ, nhưng không hôm nào cô gặp lại bà cụ nữa. Cô đành cất gùi lên gác bếp. Kỳ lạ thay, từ đó mỗi hôm đi làm về, cô lại thấy trong gùi có đầy thóc. Thì ra đó là những hạt ngọc nuôi sống người mà bà Tiên đã ban tặng cho cô.

Cô gái mang thóc đến buôn gần bản xa chia cho mọi người làm giống, khiến nương rẫy nhà nào cũng tốt tươi. Dân trong bản chả bao giờ biết cái đói cái rét nữa. Từ các già làng đến đám trẻ con, ai cũng tấm tắc khen: "Bà cụ có cô con gái vừa đẹp người lại đẹp nết".

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
Số 4, Tổng Duy Tân, Hàng Bông, Hoàn Kiếm, Hà Nội
Điện thoại: (024) 3 8252916

NÀNG TIÊN GẠO

Chịu trách nhiệm xuất bản:
TỔNG GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP
Lê Tiến Dũng

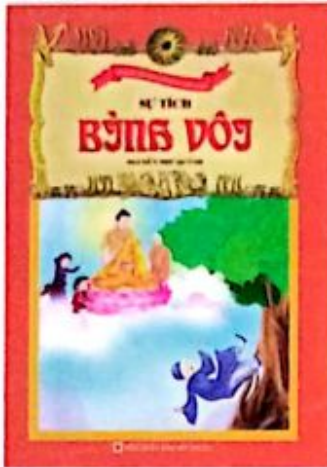
Biên tập: Hoàng Thị Tâm
Dàn trang - vẽ bìa:
Chu Quang Hiệp

Đối tác liên kết:
Công ty TNHH In TM Tuấn Việt

ISBN: 978-604-55-5888-1

In 10.000 cuốn, khổ 17x24 cm tại công ty TNHH in thương mại Tuấn Việt
Địa chỉ: Xã Phương Đình - huyện Đan Phượng - Hà Nội
QĐ-HN số 341 Xác nhận ĐKXB số: 911-2020/CXBIPH/23-56/HN
Ngày 20 tháng 03 năm 2020. In xong và nộp lưu chiểu năm 2020.

TRẦN TRỌNG GIỚI THIỆU

tuenviet *printing*

Công ty In Tuân Việt giữ bản quyền công bố tác phẩm
mọi tổ chức cá nhân muốn sử dụng tác phẩm dưới mọi
hình thức phải được sự đồng ý của chủ sở hữu quyền tác giả

ISBN: 978-604-55-5888-1

Giá: 12.000đ